

Chambre des Représentants

SESSION 1965-1966

28 AVRIL 1966

PROPOSITION DE LOI

relative à la réparation des dommages résultant des accidents du travail survenus entre le 10 mai 1940 et le 30 septembre 1944, sous l'empire de la législation allemande, dans les territoires belges annexés par le Reich allemand.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

La Convention Générale de Sécurité Sociale entre le Royaume de Belgique et la République Fédérale d'Allemagne, les Accords complémentaires, la Convention spéciale, le Protocole final, signés à Bonn, le 7 décembre 1957, ainsi que le Protocole complémentaire signé à Bonn le 10 novembre 1960, ont été approuvés par la Chambre et le Sénat.

Le Protocole Final à cette Convention Générale prévoit à son article 3, § 3, a) : « Les accidents du travail et les maladies professionnelles qui se sont produits sur le territoire d'Eupen, Malmédy, St-Vith entre le 10 mai 1940 et le 30 septembre 1944, ne sont, en aucun cas, considérés comme s'étant produits en relation avec une occupation dans le territoire de la République Fédérale. »

De ce texte découle l'obligation pour notre pays d'indemniser ces accidents suivant notre législation nationale en la matière. A cette fin, nous avons reçu un montant de 15 600 000 F, payé par la République Fédérale afin d'être quitte et libre de toute obligation à ce sujet.

Or, pendant de nombreuses années, ces accidentés ont touché des avances de la Caisse de Prévoyance et de Secours, suivant les critères en vigueur pour le paiement des allocations par cet organisme.

En date du 31 mai 1960, le Ministre de la Prévoyance Sociale de l'époque donnait des instructions administratives, qui ont permis d'améliorer sensiblement les allocations payées aux intéressés. Mais la base légale pour leur indemnisation suivant notre législation en matière de réparation des accidents du travail, fait toujours défaut.

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1965-1966

28 APRIL 1966

WETSVOORSTEL

betreffende de schadevergoeding wegens arbeidsongevallen welke zich tussen 10 mei 1940 en 30 september 1944, onder de gelding van de Duitse wetgeving, voorgedaan hebben in de door het Duitse Rijk aangehechte Belgische gebieden.

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Het Algemeen Verdrag betreffende de Sociale Zekerheid tussen het Koninkrijk België en de Bondsrepubliek Duitsland, de aanvullende Akkoorden, het Bijzonder Verdrag, het Slotprotocol, ondertekend op 7 december 1957, te Bonn, en het Aanvullend Protocol, ondertekend op 10 november 1960, te Bonn, werden door Kamer en Senaat goedgekeurd.

Het Slotprotocol bij dit Algemeen Verdrag bepaalt in artikel 3, § 3, a) : « De arbeidsongevallen en de beroepsziekten, welke zich tussen 10 mei 1940 en 30 september 1944 in de gebiedsdelen Eupen, Malmédy en Sankt-Vith voorgedaan hebben, worden in geen enkel geval beschouwd alsof zij zich voorgedaan hebben in verband met een betrekking op het grondgebied van de Bondsrepubliek. »

Daaruit vloeit voor ons land de verplichting voort om deze getroffenene te vergoeden overeenkomstig onze nationale wetgeving ter zake. Te dien einde hebben wij een bedrag van 15 600 000 F van de Bondsrepubliek ontvangen, opdat deze laatste zich op dit gebied als volledig quitte zou kunnen beschouwen.

Gedurende lange jaren nu hebben deze getroffenene voorschotten genoten van de Voorzorgs- en Steunkas, overeenkomstig de door deze instelling voor de uitkering van bedoelde vergoedingen vastgestelde criteria.

Op 31 mei 1960 heeft de toenmalige Minister van Sociale Voorzorg de administratieve onderrichtingen uitgevaardigd, waardoor het mogelijk werd de aan de betrokkene uitgekeerde vergoedingen merkkelijk te verhogen. Doch volgens onze wetgeving op het gebied van arbeidsongevallenvergoeding bestaat er nog steeds geen wettelijke basis voor deze vergoeding.

Notre proposition de loi tend à créer cette base légale. L'article premier affirme que les victimes et ayants droit seront à indemniser suivant notre législation en la matière.

Comme toute rente en matière d'accident du travail est fonction du salaire de base gagné par l'accidenté au cours de l'année précédant son accident, et du taux d'incapacité permanente partielle, les articles 2 et 3 de la présente proposition visent à régler ces deux critères pour les accidents en cause. Ces dispositions sont nécessaires du fait que les salaires étaient payés à l'époque, dans ces régions, en Reichsmark, et qu'il faut donc les convertir en francs belges. A titre indicatif, le salaire journalier moyen était à l'époque de 5 Reichsmark qui, convertis suivant notre proposition, équivalent à 60 francs belges par jour. Le taux d'I. P. P. n'a pu être fixé pour les accidents survenus depuis fin 1943 jusqu'à la fin de la guerre. Il faut donc prévoir la façon d'établir ce taux, de même que le délai de revision de 3 ans que nous fixons à l'article 5.

Du fait qu'aucune Compagnie d'Assurance belge n'est à même d'intervenir dans la réparation de ces accidents, il faut désigner un autre organisme belge. La Caisse de Prévoyance et de Secours ayant déjà payé les avances, connaît de tous ces accidents. Il est donc normal de lui confier cette tâche. La somme de 15 600 000 F versée par l'Allemagne doit lui être remise à cette fin. C'est ce que prévoient les articles 4 et 6.

Les intéressés ayant touché des avances, il est normal que celles-ci soient déduites des rentes, à fixer en vertu de la présente loi, de même que les indemnités payées éventuellement par des organismes assureurs allemands. Les articles 7 et 8 de notre proposition permettront à la Caisse de Prévoyance et de Secours de procéder à ces récupérations.

A l'article 9, nous prévoyons que ces accidentés peuvent aussi profiter des allocations payées par la Caisse de Prévoyance et de Secours, à tout accidenté belge, par suite de la dépréciation de notre monnaie depuis le moment de la fixation de la rente de réparation.

La situation des intéressés étant en souffrance depuis la fin de la guerre, il est nécessaire que la présente proposition sorte ses effets au 1er janvier 1945.

Ons wetsvoorstel strekt ertoe deze wettelijke basis tot stand te brengen. In het eerste artikel wordt bepaald dat de getroffen en hun rechthebbenden overeenkomstig onze wetgeving op dit gebied moeten vergoed worden.

Daar op het gebied van arbeidsongevallen iedere rente in verhouding staat tot het door de getroffene tijdens het jaar vóór het ongeval verdiende basisloon en tot de graad van gedeeltelijke blijvende arbeidsongeschiktheid, voorzien de artikelen 2 en 3 van dit voorstel in een regeling van deze beide criteria ten behoeve van de beoogde getroffen en. Deze bepalingen zijn noodzakelijk, omdat de lonen in die gebieden destijds in Reichsmark werden uitbetaald en dus in Belgische frank moeten worden omgezet. Als aanwijzing zij vermeld dat het gemiddelde dagloon toen 5 Reichsmark bedroeg, wat na omrekening volgens ons voorstel neerkomt op 60 Belgische frank per dag. De graad van G. B. O. kon niet worden vastgesteld voor ongevallen die zich van eind 1943 tot het einde van de oorlog hebben voorgedaan. Er moet dus worden voorzien — en dat doen wij bij artikel 5 — in de wijze van vaststelling van dit percentage, alsmede van de herzieningstermijn, waarvoor 3 jaar is bepaald.

Daar geen enkele Belgische verzekeringsmaatschappij in staat is om voor de vergoeding van die ongevallen te zorgen, moet een andere Belgisch instelling worden aangevraagd. De Voorzorgs- en Steunkas heeft de voorschotten reeds uitgekeerd en krijgt dus al die ongevallen te behandelen. Het is dan ook normaal dat zij die opdracht bekomt. Daartoe moeten de door Duitsland betaalde 15 600 000 F aan haar worden overgemaakt. Dit wordt geregeld bij artikelen 4 en 6.

Daar de betrokkenen reeds voorschotten hebben ontvangen, is het normaal dat deze worden afgetrokken van de bij deze wet vast te stellen renten en van de vergoedingen, eventueel door Duitse verzekeringsinstellingen uitgekeerd. De artikelen 7 en 8 van ons voorstel zullen het de Voorzorgs- en Steunkas mogelijk maken tot die recuperaties over te gaan.

In artikel 9 bepalen wij dat bedoelde getroffen en ook in aanmerking komen voor de uitkeringen die door de Voorzorgs- en Steunkas aan alle Belgische door ongevallen getroffen en uitbetaald worden wegens de waardevermindering van onze munt sinds het tijdstip waarop de vergoedingsrente is vastgesteld.

De toestand van de betrokkenen is sedert het einde van de oorlog nog niet geregeld. Bijgevolg dient dit voorstel uitwerking te hebben vanaf 1 januari 1945.

G. SCHYNS.

PROPOSITION DE LOI

Article premier.

Les victimes et les ayants droit des victimes d'accidents du travail survenus durant la période comprise entre le 10 mai 1940 et le 30 septembre 1944, sur les territoires belges annexés par le Reich allemand, seront indemnisés suivant les dispositions de notre législation en matière de réparation des accidents du travail.

Art. 2.

Lorsqu'un taux d'incapacité permanente partielle ou totale a été reconnu par un organisme assureur allemand, ce taux sera pris en considération pour la fixation de la

WETSVOORSTEL

Artikel 1.

De slachtoffers en rechtverkrijgenden van slachtoffers van arbeidsongevallen, welke zich tijdens de periode tussen 10 mei 1940 en 30 september 1944 voorgedaan hebben in de door het Duitse Rijk aangehechte Belgische gebieden, worden vergoed overeenkomstig de bepalingen van onze wetgeving inzake arbeidsongevallenvergoeding.

Art. 2.

Is een percentage van gedeeltelijke of volledige blijvende ongeschiktheid door een Duitse verzekeringsinstelling erkend, dan wordt dit percentage in aanmerking genomen

rente à payer à l'accidenté. Dans le cas contraire, ce taux sera fixé par expertise médicale, organisée par le service médico-social du Ministère de la Prévoyance Sociale.

Art. 3.

Pour le calcul du montant de la rente, le salaire de base, payé à l'époque en Reichsmark, sera calculé sur la base de conversion de 12 francs belges pour 1 Reichsmark.

Art. 4.

Le paiement des rentes, dues en vertu de la présente loi, est confié à la Caisse de Prévoyance et de Secours en faveur des victimes des accidents du travail.

Art. 5.

La Caisse de Prévoyance et de Secours adressera une notification à chaque accidenté ou ayant droit tombant sous l'application de l'article premier de la présente loi. Le délai de révision de 3 ans prévu par la législation en matière de réparation des accidents du travail prendra cours le jour de cette notification.

Art. 6.

La somme de 15 600 000 F versée par l'Allemagne, sera transférée à la Caisse de Prévoyance et de Secours, où elle sera capitalisée en vue de couvrir les dépenses résultant des dispositions de la présente loi.

Art. 7.

Les avances provisionnelles qui auraient été consenties antérieurement aux bénéficiaires de la présente loi, par la Caisse de Prévoyance et de Secours, seront déduites des rentes dues en vertu de la présente loi.

Art. 8.

Aucune rente n'est accordée pour les périodes pendant lesquelles des indemnités ont été effectivement payées du chef du même accident en vertu de la législation allemande.

Art. 9.

Les bénéficiaires de la présente loi peuvent bénéficier en outre, dans les mêmes conditions que les victimes ou ayants droit de victimes d'accidents du travail survenus en territoire belge, et indemnisées suivant notre législation en la matière, de tout autre avantage accordé par la Caisse de Prévoyance et de Secours en faveur des accidentés du travail.

Art. 10.

La présente loi produit ses effets à la date du 1er janvier 1945.

5 avril 1966.

voor de vaststelling van de aan de getroffen te betalen rente. In het andere geval wordt dit percentage bepaald op grond van een geneeskundige expertise, waarvoor wordt gezorgd door de medisch-sociale dienst van het Ministerie van Sociale Voorzorg.

Art. 3.

Voor de berekening van het bedrag der rente wordt het destijds in Reichsmark uitbetaalde basisloon omgerekend op basis van 12 Belgische frank voor 1 Reichsmark.

Art. 4.

De uitbetaling van de krachtens deze wet verschuldigde renten wordt opgedragen aan de Voorzorgs- en Steunkas ten behoeve van de slachtoffers van arbeidsongevallen.

Art. 5.

De Voorzorgs- en Steunkas stuurt een kennisgeving aan ieder getroffen of rechthebbende die onder toepassing valt van het artikel 1 van deze wet. De herzienings-termijn van drie jaar, bepaald door de wetgeving inzake de arbeidsongevallenvergoeding, gaat in op de datum van bedoelde kennisgeving.

Art. 6.

De som van 15 600 000 F, die gestort is door Duitsland, zal overgemaakt worden aan de Voorzorgs- en Steunkas, waar zij zal gekapitaliseerd worden ten einde de uitgaven te dekken die uit de bepalingen van deze wet voortvloeien.

Art. 7.

De provisionele voorschotten die voorheen door de Voorzorgs- en Steunkas mochten toegekend zijn aan hen die voor deze wet in aanmerking komen worden afgetrokken van de renten die krachtens deze wet verschuldigd zijn.

Art. 8.

Er wordt geen enkele rente toegekend voor de periodes tijdens welke er werkelijk vergoedingen werden uitgekeerd uit hoofde van hetzelfde ongeval, krachtens de Duitse wetgeving.

Art. 9.

Zij die voor deze wet in aanmerking komen kunnen bovendien, onder dezelfde voorwaarden als de door arbeidsongevallen getroffen of de rechthebbenden van door arbeidsongevallen getroffen, wanneer die ongevallen zich op Belgisch grondgebied hebben voorgedaan en die een vergoeding hebben bekomen op grond van onze wetgeving ter zake, elk ander voordeel genieten dat door de Voorzorgs- en Steunkas aan de door een arbeidsongeval getroffen toegekend wordt.

Art. 10.

Deze wet heeft uitwerking met ingang van 1 januari 1945.

5 april 1966.

G. SCHYNS,
A. MAGNEE,
R. PETRE,
A. CALIFICE.